

Τα ξύλα του παπά (Μία συγκλονιστική πραγματική διήγηση με κρυπτοχριστιανούς)

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πέμπτη του Πάσχα κι ο πάπα - Λευτέρης πρωί-πρωί φόρτωνε το ζώο του κι ετοιμαζόταν να κατεβεί στην Τραπεζούντα.

Την ίδια ώρα ακούστηκαν οι πρώτοι χτύποι της καμπάνας. Ο συνεφημέριός του ο πάπα - Γαβριήλ φαίνεται πως είχε αϋπνίες. Χθες ήταν η σειρά του να λειτουργήσει. Μετά πήρε τα βουνά και τα λαγκάδια να μαζέψει ξύλα. Καί σήμερα νάτον ξημερώματα, έτοιμος να κάνει τον πρματευτή. Κανονικά όφειλε να πάει στην εκκλησιά. Τέτοια μέρα, ακόμη Πασχαλιά, που ξανακούστηκε να λείπει απ' τη λειτουργία! Ας όψονται, όμως, τα τόσα στόματα που περιμένουν στο σπίτι. Κάποιος έπρεπε να νοιαστεί για το καθημερινό τους...Οκτώ του έδωσε ο Θεός κι άλλα τρία ο Αναστάσης ο κουμπάρος του: Τη γυναίκα του, την πεθερά του, την «κυρά - ντουλάπα», και τον κουνιάδο του, που δεν φτουρά σε δουλειά...

Έκανε το σταυρό του και ξεκίνησε...

Είχε μπροστά του πολύ δρόμο. Υπολόγιζε πριν το μεσημέρι να φτάσει στην πόλη κι

αν όλα παν καλά, αργά το βράδυ να είναι πάλι πίσω. «Βαστάτε ποδαράκιά μου» αναστέναξε καθώς αναλογίστηκε το δρόμο που 'χε να κάνει. Κατά πως το είχε συνήθειο άρχισε το ψάλσιμο, να σπάει κι η μονοτονία. Να κάνει όμως και το κέφι του. Μέσα στην ερημιά ποιός τον ακούει; Μόνο ο Θεός. Αποφεύγει και τα κοροϊδευτικά χαμόγελα του πάπα - Γαβριήλ ή τις ειρωνίες του Ιορδάνη, του ψάλτη: «Εξαιρετικά τα λες παπά. Σαν μανάβης!» Το ξέρει. Η φωνή του ακούγεται άσχημα. Μα ότι λέει, το ψέλνει με την καρδιά του κι αυτό θέλει ο Θεός. Όπως τότε που ήταν μικρός. Καί φλεγότανε απ' το μεράκι των ύμνων...

Ακόμη κι ο δεσπότης τη μοναδική φορά που λειτούργησε μαζί του του είπε: «Σούς μπρε. Δεν το λέγεις καλά». Ήταν ένα όριο που του έβαλε ο Θεός και δεν μπορούσε να το ξεπεράσει. Τι κι αν πάλαιψε; Τι κι αν προσευχήθηκε; Τι κι αν έκλαψε; Το μόνο που κατόρθωσε είναι, όσα λέει, να τα λέει μέσα απ' την καρδιά του. Κι αυτό είναι που θέλει ο Θεός. Την καρδιά, όχι το λαρύγγι! Η παρηγοριά του για τη σιωπή που έχει επιβάλλει στον εαυτό του. Σιωπή για να μην ενοχλεί, όπως ενοχλούσε τότες που μικρός στεκόταν παράμερα στο ψαλτήρι. Όπως ενοχλούσε αργότερα τους φίλους του που προχώρησαν στην ψαλτική κι ας πίστευε πως θα τον θέλουν κοντά τους. Όπως ενοχλούσε το φίλο του τον Αποστόλη, που έγινε δεξιός ψάλτης στο διπλανό χωριό. Σταμάτησε, έτσι, να ψέλνει μπροστά στον κόσμο και προτιμούσε τις ερημιές. Με τα τροπάρια μετρούσε τις αποστάσεις. Ξεκίναγε με τον όρθρο, έλεγε και λίγα απ' τον εσπερινό κι αν είχε κι άλλο δρόμο πρόσθετε και μερικά σκόρπια τροπάρια. Αυτό θα έκανε και τώρα, μέρες της Πασχαλιάς. «Μπρός, λοιπόν, παπά δώσε του να καταλάβει» μονολόγησε. Έκανε το σταυρό του κι άρχισε: «Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν λαοί...».

Αφού έφαλε όλον τον κανόνα, προχώρησε και στους αίνους κι εκεί κατά το δοξαστικό έμπαινε πιά στα πρώτα σπίτια της Τραπεζούντας. Με το ψάλσιμο κάπου είχε αφαιρεθεί. Όταν κατάλαβε πως ήταν στον τουρκομαχαλά σκέφτηκε να γυρίσει πίσω. Στάθηκε λίγο να προσανατολιστεί κι ύστερα πήρε ένα σοκάκι εκεί στ' αριστερά. Περίμενε να τον βγάλει έξω από το Κάστρο, μ' αυτό φιδογύριζε ανάμεσα στα τουρκόσπιτα. Σε κάποια στροφή φάνηκε ένας καφενές κι απόξω δύο τρεις τούρκοι αραχτοί, απολάμβαναν το ναργιλέ τους. Καθώς περνούσε μπροστά του ο ένας του φώναξε:

«Πόσο τα ξύλα παπά;»

«Πέντε γρόσια εφέντη μ'».

«Πολλά δεν είναι βρε καραμπάς (μαυροκέφαλε;);»

«Όχι εφέντη μ', όχι. Έρχομαι από μακριά», ο πάπα - Λευτέρης ήξερε ν' αντιστέκεται στα παζάρια των τούρκων. «Κι υστέρα τι παίρνεις με πέντε γρόσια;»

«Άντε να σου δώσω τρία να τα φέρεις και στο σπίτι».

«Να χαρείς τα νειάτα σου εφέντη μ'. Κάμε τα τουλάχιστο τέσσερα. Είμαι φτωχός κι έχω τόσα στόματα να θρέψω».

«Καλά. Ας είναι. Θα σου δώσω τέσσερα». Σηκώθηκε απ' το σκαμνί του, τεντώθηκε και πλησίασε τον παπά. Χαίδεψε λίγο το ζώο και μετά στράφηκε άγριος στο παπά.

«Δεν λυπάσαι το ζώο βρε Γκιαούρ; Πως το φόρτωσες το καημένο; Κοντεύει να ψοφήσει! Δεν φοβάσαι το Θεό βρε καραμπάς;»

«Αντέχει εφέντη μ'» τόλμησε ν' απαντήσει ο πάπα – Λευτέρης.

«Σούς μπρε» έβαλε τις φωνές ο τούρκος και σήκωσε το χέρι του απειλητικά.

«Πάμε σπίτι να το ταΐσεις λίγο και να το ποτίσεις. Γκιαούρ. Διαβόλου γενιά!»

Γιόμισε ο μαχαλάς απ' τις φωνές του. Ο παπάς, τον ακολούθησε φοβισμένος.

«Τρελός θάναι» σκέφτηκε κι από μέσα του έλεγε όσες ευχές του ερχόντουσαν στο μυαλό. Μπροστά στην αυλόπορτα του σπιτιού φώναξε ένα όνομα. Ύστερα και με μία κλωτσιά την άνοιξε διάπλατα.

«Μπες μέσα μπρε γκιαούρ. Δεν φοβάσαι το Θεό είσαι και παπάς».

Με τον ίδιο τρόπο έκλεισε την πόρτα κι αμέσως δύο νεαροί ξεφόρτωσαν το ζώο. Ο τούρκος, με φωνές, τράβηξε σχεδόν τον παπά Λευτέρη μέσα στο σπίτι, που απ' το φόβο του έχασε κάθε δύναμη ν' αντισταθεί. Μόνο έτσι σαν αστραπή του πέρασε η σκέψη: «Είδες τι έπαθες για να μην πας στη Λειτουργία;»

Μέχρι την πόρτα του σπιτιού χαλούσε τον κόσμο με τις φωνές του. Μόλις πέρασαν το κατώφλι την έκλεισε με τόση δύναμη λες κι ήθελε να την γκρεμίσει. Καί τότε έγινε η μεταμόρφωση. Ο άγριος τούρκος, αυτός που χωρίς αιτία ήταν έτοιμος να κακοπαιδέψει το φτωχό παπά, έπεσε στα γόνατα και φίλησε το χέρι του με σεβασμό. Η φωνή του μόλις ακουγόταν.

«Σχώραμε παπούλη μου, σχώραμε» του είπε ελληνικά. «Δεν είχα κακό σκοπό. Γι' αυτά τα σκυλιά φώναζα, που μας έβλεπαν. Μην καταλάβουν τίποτα και χαθούμε. Χριστιανοί είμαστε κι εμείς κι ας φαινόμαστε τούρκοι».

Κατάλαβε. Είχε μπροστά του έναν απ' αυτούς που οι ρωμιοί ονόμαζαν κλωστούς. Έναν απ' αυτούς που αντιστάθηκαν τόσα χρόνια στην υποδούλωση της ψυχής. Στη φαντασία του ο ηρωισμός κι η πίστη τους έπαιρναν μυθικές διαστάσεις. Πάνε μερικά χρόνια που άκουσε γι' αυτούς. Τότε θυμάται θέλησε να τους συναντήσει, να έρθει σ' επαφή μαζί τους. Τον συγκράτησαν οι πιο φρόνιμοι. Θάρθει η στιγμή του είπαν, καλύτερα να μη βιάζεσαι. Πέρασαν τα χρόνια κι η στιγμή δεν ήρθε. Στην αρχή μάθαινε πως κάποιος παπάς βρέθηκε στη δίνη της ιστορίας τους, μα κι αυτό σταμάτησε με τα χρόνια. Έτσι, κάπου μέσα του, άρχισε να μην πολυπιστεύει στην ύπαρξή τους. Άρχισε να αμφιβάλλει για πολλά, ή να τα δέχεται σαν μία χαριτωμένη υπερβολή. Καί να τώρα που είχε μπροστά του ένα δικό τους. Τον επίασε από τα χέρια και τον σήκωσε. Εκείνη τη στιγμή φάνηκαν δύο γυναίκες, η

μία νέα η άλλη ηλικιωμένη, και τον περιτριγύρισαν ένα τσούρμο παιδιά!

«Η φαμιλιά μου παπούλη μου» του είπε ο κρυφός χριστιανός.

Σε λίγο καθισμένοι στο σαλόνι αντάλασσαν τις ιστορίες τους. Αισθάνονταν γνωστοί από χρόνια. Ήταν κι αυτοί όπως όλοι οι δικοί τους. Χρόνια τώρα, από πατέρα σε παιδί, κράταγαν μυστική την πίστη τους και συνέχιζαν φανερά να κάνουν τη ζωή του μουσουλμάνου. Πρώτα κοντά τους έμενε ένας χότζας που ήταν κρυφός παπάς. Αυτός τους βάφτισε, αυτός τους πάντρεψε, αυτός κήδευε τους πατεράδες τους. Όλα στα κρυφά. Νύχτα πάνω στη νύχτα. Τη μέρα τους πάντρευε τούρκικα. Τη νύχτα χριστιανικά. Γεννιόταν ένα παιδί; Τη μέρα έκανε σουνέτι. Τη νύχτα βαφτίσια. Στο θάνατο ο πρώτος που έμπαινε στο σπίτι ήταν αυτός. Μόνος με την οικογένεια του νεκρού διάβαζε τρισάγιο. Τη νύχτα έκανε την κηδεία και το πρωί όλα τα έθιμα των μουσουλμάνων. Διπλή ζωή, διπλό ξόδι. Από τότε όμως που πέθανε, έμειναν ορφανοί. Αλειτούργητοι. Αβάφτιστοι. Δύο χρόνια έχουν να κάνουν Ανάσταση. Τη νύχτα το Μεγάλο Σάββατο άκουσαν τις καμπάνες απ' το χριστιανικό μαχαλά. Άναψαν κεριά και έψαλαν σιγανά τρεις φορές το «Χριστός Ανέστη».

«Να κάνουμε τώρα την Ανάσταση», η ιδέα άστραψε στο μυαλό του πάπα - Λευτέρη. «Τι πειράζει; Πασχαλιά είναι ακόμη. Ετοιμαστείτε κι εδώ είμ' εγώ».

Απ' τη στιγμή εκείνη ένας ολάκερος μηχανισμός μπήκε σε λειτουργία. Μέχρι το βράδυ βρέθηκαν άμφια, σκεύη, πρόσφορα ενώ ένα νιό παληκάρι, με γρήγορο άλογο, έτρεξε στο χωριό να καθησυχάσει την παπαδιά, που δεν θα γύριζε ο παπάς εκείνο το βράδυ.

Γύρω στα μεσάνυχτα γιόμισε το σπίτι από κρυφοχριστιανούς. Άντρες, γυναίκες, παιδιά πέρασαν το κατώγι μ' αγιοκέρια που είχαν μόνοι τους ετοιμάσει. Στην ανατολική πλευρά μία κασέλα είχε γίνει Αγία Τράπεζα. Ο πάπα - Λευτέρης άρχισε το ψάλσιμο μ' ένα γέροντα.

«Κύματι θαλάσσης τον κρύψαντα πάλαι διώκτην τύραννον».

Τούτους 'δω δεν ενοχλούσε η φωνή του. Γι' αυτό δεν άκουσε εκείνο το «σούς μπρε», που του μαύριζε την ψυχή. Τούς έφτανε που άκουγαν τα λόγια. Κι αν έκρινε από τα βλέμματα, ίσως και να φχαριστιόντουσαν απ' το ψάλισμά του. Στο τέλος άναψε το κεριά του απ' το καντήλι που τρεμόπαιζε και κάλεσε τους μυστικούς χριστιανούς του:

«Δεύτε λάβετε φως εκ του ανεσπέρου φωτός και δοξάσατε Χριστόν τον αναστάντα εκ νεκρών».

Μετά, εκεί στη μέση, έψαλε «την Ανάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ», διάβασε το

Ευαγγέλιο κι ενώ η πόλη ησύχαζε, ψάλανε όλοι μαζί το «Χριστός Ανέστη». Γύρω του τα δακρυσμένα μάτια του σκλάβωναν την καρδιά. Ήταν μία απ' τις στιγμές που θα τον συνόδευαν σ' όλη του τη ζωή.

Ήταν έτοιμη να ξεπροβάλει η νέα μέρα, όταν ξεκίναγε να γυρίσει στο χωριό. Πίσω του άφηνε το σπίτι, που έγινε η κολυμπήθρα για ν' αναβαπτιστεί στην πίστη του κι ένα κομμάτι της καρδιάς του. Θαρχόταν να το συναντήσει πάλι σε λίγες μέρες. Τον περίμεναν οι νέοι του χριστιανοί. Μαζί τους και τα μικρά παιδιά, που είχαν μείνει αβάπτιστα.

Τώρα ήξερε. Κάθε φορά που ξεκίναγε με ξύλα για την Τραπεζούντα θα έφερνε κι ένα φόρτωμα στον τουρκομαχαλά. Κάθε φορά και σε διαφορετικό σπίτι. Τη νύχτα το σπίτι αυτό θα γινόταν η εκκλησιά κι εκεί θα συνάζονταν οι κλωστοί. Απ' τα πιο απίθανα μέρη ξεφύτρωναν οι μαύρες σκιές που αδιαφορούσαν για την προχωρημένη ώρα. Τις πιο πολλές φορές ερχόταν στο σπίτι του πεθαμένου κρυφού παπά όπου υπήρχε ολάκερη εκκλησιά κρυμμένη απ' τα μάτια του κόσμου. Μυστικές πόρτες έφερναν τους πιστούς από τους σκοτεινούς δρόμους. Έξω οι νέοι είχαν αναλάβει τη φύλαξη. Τόσα χρόνια στη ζωή αυτή έμαθαν να φροντίζουν την ασφάλειά τους. Μαζί τους άρχισε κι αυτός να ζει τους φόβους και τις αγωνίες τους κι όταν γνωρίστηκαν καλά η έγνοιά του σκλαβώθηκε στο μαχαλά τους.

«Τα παιδιά έχουν σήμερα μπαϊράμι» έλεγε στην παπαδιά «κι όλη μέρα θα είναι νηστικά»...

Γιώργης Θ Πρίντζιπας «Το συναξάρι των κρυφών ονείρων»

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr